

Sygn. akt II AKa 44/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Janusz Jaromin (spr.)

Sędziowie: SA Andrzej Olszewski

SA Stanisław Stankiewicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Zachód w Szczecinie Moniki Sarbiewskiej - Rozenkranc

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2019 r. sprawy

Ł. M.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 273 k.k.

oraz na podstawie art. 435 k.p.k. wobec K. M.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 14 września 2018 r. sygn. akt III K 176/18

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę Ł. M. oraz K. M. przekazuje Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

SSA Stanisław Stankiewicz SSA Janusz Jaromin SSA Andrzej Olszewski

sygn. akt II AKa 44/19

UZASADNIENIE

K. M. oraz Ł. M., zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od co najmniej 3 lipca 2007 r. do 31 lipca 2007 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, w celu uzyskania kredytu z (...) Bank (...) S.A. Oddział (...) w S.,

- K. M., w zamiarze, aby Ł. M. popełnił czyn zabroniony, swoim zachowaniem ułatwiła jego popełnienie w ten sposób, że w dniu 3 lipca 2007 r. w S. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą „P.” K. M. z/s w S., przy ul. (...), wystawiła na rzecz Ł. M. nierzetelny dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i osiąganych dochodach, stwierdzający nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, w zakresie w jakim wynikało z niego, iż Ł. M. jest zatrudniony w ww. firmie na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 2004 r. na stanowisku pośrednika finansowego i osiąga przeciętne miesięczne wynagrodzenie z ostatnich trzech miesięcy w wysokości 4790,00 zł netto, podczas

gdy w rzeczywistości Ł. M. nie był zatrudniony w ww. podmiocie, które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i przekazała ww. zaświadczenie Ł. M. aby ten wykorzystał je w procedurze ubiegania się o kredyt;

- Ł. M., złożył w dniu 3 lipca 2007 r. w oddziale banku wniosek o udzielenie kredytu, do którego załączył przekazane mu przez K. M. opisane wyżej, poświadczające nieprawdę zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu i zarobkach, które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, w wyniku czego wprowadził pracowników pokrzywdzonego Banku w błąd co do swojej faktycznej sytuacji materialnej, która nie pozwalała na zaciągnięcie zobowiązań finansowych i ich spłatę, co było podstawą wydania pozytywnej decyzji o udzieleniu kredytu, a następnie podpisał w dniu 23 lipca 2007 r. umowę kredytu mieszkaniowego (...) nr (...), doprowadzając w ten sposób w dniu 31 lipca 2007 r. pracowników pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku (...) S.A. w postaci kredytu w wysokości 242.856,96 zł, czym działał na szkodę (...) Bank (...) S.A.,

tj. wobec Ł. M. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wobec K. M. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2. w okresie od co najmniej 22 stycznia 2008 r. do 13 lutego 2008 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu uzyskania dofinansowania do umowy kredytu (...) nr (...) z dnia 23 lipca 2007 r. zawartej z (...) Bank (...) S.A. Oddział (...) w S., z przeznaczeniem na remont lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...),

- K. M. w zamiarze, aby Ł. M. popełnił czyn zabroniony, swoim zachowaniem ułatwiła jego popełnienie w ten sposób, że w dniu 14 stycznia 2008 r. w S. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą „P.” K. M. z/s w S., przy ul. (...), wystawiła na rzecz Ł. M. nierzetelny dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i osiąganych dochodach z dnia 14 stycznia 2008 r., stwierdzający nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, w zakresie w jakim wynikało z niego, iż Ł. M. jest zatrudniony w ww. firmie na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 2004 r. na stanowisku pośrednika finansowego i osiąga przeciętne miesięczne wynagrodzenie z ostatnich trzech miesięcy w wysokości 4790,00 zł netto, podczas gdy w rzeczywistości Ł. M. nie był zatrudniony w ww. podmiocie, które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania pozytywnej decyzji o podwyższeniu kwoty kredytu mieszkaniowego,

- Ł. M. w dniu 22 stycznia 2008 r. złożył w oddziale banku wniosek o podwyższenie kwoty kredytu mieszkaniowego, do którego załączył poświadczające nieprawdę, opisane wyżej zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu i zarobkach, które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, w wyniku czego wprowadził pracowników pokrzywdzonego Banku w błąd co do swojej faktycznej sytuacji materialnej, która nie pozwalała na zaciągnięcie zobowiązań finansowych i ich spłatę, co stanowiło podstawę wydania pozytywnej decyzji o podwyższeniu kwoty kredytu mieszkaniowego, doprowadzając w ten sposób w dniu 13 lutego 2008 r. pracowników pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku (...) S.A. w wysokości 40 000,00 zł, czym działał na szkodę (...) Bank (...) S.A.,

tj. wobec Ł. M. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wobec K. M. o czyn z art. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

Wyrokiem z dnia 14 września 2018 roku, Sąd Okręgowy w Szczecinie:

I. uznał oskarżoną **K. M.** za winną popełnienia zarzucanych jej czynów w sposób wyżej opisany i:

- za czyn 1 kwalifikowany z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., stosując zgodnie z art. 4 § 1 k.k. przepisy obecnie obowiązujące na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych po 100 zł (sto) złotych każda stawka,

- za czyn 2 kwalifikowany z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., stosując zgodnie z art. 4 § 1 k.k. przepisy obecnie obowiązujące na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych po 100 zł (sto) złotych każda stawka,

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt I kary i wymierzył oskarżonej K. M. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych po 100 (sto) zł każda stawka;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt II kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej na okres próby¹ (jednego) roku;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. nałożył na oskarżoną K. M. obowiązek pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby raz na 6 (sześć) miesięcy;

V. uznał oskarżonego **Ł. M.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i:

- za czyn 1 kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., stosując zgodnie z art. 4 § 1 k.k. przepisy obecnie obowiązujące na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł. każda stawka,

- za czyn 2 kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., stosując zgodnie z art. 4 § 1 k.k. przepisy obecnie obowiązujące na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł. każda stawka,

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w pkt V kary i wymierzył oskarżonemu Ł. M. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 100 (sto) zł. każda stawka;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt VI kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 1 (jednego) roku;

VIII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. nałożył na oskarżonego Ł. M. obowiązek pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby raz na 6 (sześć) miesięcy;

IX. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek podrobionych dokumentów w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie P. K. M. wystawionych na nazwisko Ł. M.;

X. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w częściach ich dotyczących, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu Ł. M. opłatę w kwocie 1.380 (tysiąca trzystu osiemdziesięciu) złotych oraz wymierzył oskarżonej K. M. opłatę w kwocie 680 (sześciuset osiemdziesięciu) złotych, zastrzegając, że wysokość kosztów postępowania zostanie określona w postępowaniu wykonawczym.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego Ł. M., który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił „obrazę przepisów prawa materialnego przez błąd w subsumcji oraz przyjęcie, że czyny oskarżonego wypełniają znamiona art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. U § 2 k.k., podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody nie wskazują na wypełnienie przez oskarżonego znamion takiego przestępstwa bowiem:

- brak było ze strony oskarżonego zamiaru niespłacenia zaciągniętego kredytu, a co więcej kredyt ten był przez oskarżonego od lat spłacany terminowo,
- brak było niekorzystnego rozporządzenia mieniem, bowiem z uwagi na fakt, iż oskarżony spłacał terminowo zaciągnięty kredyt, pokrzywdzony nie poniósł jakiegokolwiek szkody,
- brak było ze strony oskarżonego zamiaru oszukania pokrzywdzonego, tym bardziej że biorąc kredyt oskarżony musi spłacić kwotę dwa razy wyższą, niż otrzymana przez niego od Banku w ramach udzielonego mu kredytu,
- oskarżony zarówno w chwili zaciągania kredytu jak i obecnie ma ustabilizowaną sytuację życiową jak i zarobkową, w związku z czym nie ma jakiegokolwiek zagrożenia, iż przestanie on ten kredyt spłacać”.

Tak argumentując, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle zasadna, że poskutkowała uchyleniem wyroku w całości i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), Sąd meriti był zobowiązany do poddania w szczególności w fazie wyrokowania, szczegółowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł, Sąd ten powinien rozważyć i ocenić dowody obciążające oskarżonego, jak i te odciążające. Następnie zaś niezbędne było zajęcie w odniesieniu do powyższych kwestii kompleksowego, logicznego i wyczerpującego stanowiska w części motywacyjnej wyroku. W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy wydając wyrok w trybie art. 335 k.p.k. o ile nie przeprowadził postępowania dowodowego, niemniej na podstawie zebranego w toku postępowania przygotowawczego materiału dowodowego z przyczyn szczegółowo wskazanych poniżej, nie sprostał w pełni powyższym standardom.

Stwierdzić należy, że stan faktyczny, co do przedłożonych nieprawdziwych zaświadczeń o zatrudnieniu i uzyskiwanych dochodach, który zresztą nie był kwestionowany przez obrońcę oskarżonego, został poprawnie ustalony przez Sąd Okręgowy. Znalazł oparcie nie tylko w wyjaśnieniach oskarżonych, którym Sąd dał wiarę, ale przede wszystkim w dokumentacji kredytowej dotyczącej zawartych przez oskarżonego Ł. M. kredytów: mieszkaniowego (...) nr (...) oraz na remont zakupionego mieszkania. Poczynione przez Sąd ustalenia nie znalazły jednak odzwierciedlenia ani w opisie przypisanego czynu, ani w przyjętej kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego.

Konkretyzując zatem przyczyny uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd rozstrzygający nieprawidłowo przyjął, jakoby po stronie oskarżonego realizował się zamiar popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Przede wszystkim wskazać trzeba, że opis stanu faktycznego przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia zawiera błędne ustalenia, by oskarżonemu, gdy podejmował czynności zmierzające do uzyskania wyżej wskazanego kredytu zarówno na zakup mieszkania, jak i jego remont, w tym przedkładał sfalszowane przez K. M. dokumenty dotyczące zatrudnienia oraz uzyskiwanego z tego tytułu dochodu, towarzyszył zamiar niespłacenia kredytu oraz zamiar osiągnięcia w taki sposób korzyści majątkowej. Przypisując w wyroku sprawstwo przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., w uzasadnieniu tego wyroku Sąd meriti nie wykazał w żaden sposób, by oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia pracowników banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Powołanie się na komentarz do art. 286 § 1 k.k. na stronie 3 uzasadnienia, bez odniesienia się do realiów przedmiotowej sprawy, nie może zastępować prawidłowych ustaleń faktycznych w tym zakresie.

Przypomnieć oczywiście należy, iż z utrwalanego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wynika, że określone w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest tu osiągnięcie korzyści majątkowej. Korzyścią majątkową, stanowiącą cel działania sprawy przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. jest ogólne polepszenie sytuacji majątkowej, co może polegać na zwiększeniu aktywów lub zmniejszeniu pasywów (wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2012 r. II KK 287/11, Lex nr 1212889). Tym samym, oszustwo jako przestępstwo celowościowe może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim, a celem sprawcy jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Jeżeli jeden z tych elementów nie jest objęty świadomością nie ma oszustwa, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce wprost zrealizować, lecz tylko się na nie godzi również nie ma oszustwa. Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. może być zatem popełnione tylko umyślnie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2014 r., Lex nr 1676101).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy Sąd ad quem doszedł do przekonania, iż do przypisania przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k. nie uprawniały ani wyjaśnienia oskarżonych, ani obiektywne fakty wyłaniające się w sprawie. Na uwadze należy mieć to, że Sąd I instancji dał wiarę wyjaśnieniom K. M. oraz Ł. M. w całości, a z tych wyjaśnień nie wynika, by swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona tego przestępstwa. Działanie w celu uzyskania kredytu nie jest równoznaczne z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę, ale także to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion. Tymczasem oskarżony w trakcie przesłuchania w dniu 24 listopada 2017 r. wyjaśniał: „Kredyt został przewalutowany, do chwili obecnej spłacam kredyt we frankach szwajcarskich, nie mam żadnego opóźnienia w płatności rat. W chwili obecnej zostało mi do spłacenia 103.000.00 CHF” (k. 597-598). Powyższe wyjaśnienia zostały potwierdzone zebrany materiał dowodowy. Oczywiście, Sąd odwoławczy dostrzega, iż oskarżeni poddali się dobrowolnie karze w trybie art. 335 k.p.k., jednak analiza akt, w szczególności dokumentacja kredytowa dotycząca spłaty zaciągniętych i uruchomionych kredytów wskazuje, iż należne bankowi raty są terminowo wpłacane.

Tym samym, trudno uznać – wbrew ustaleniom Sądu meriti, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wyprowadzenie w błąd innej osoby, w tym przypadku banku oraz to, że doprowadza go w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym zachowanie ukierunkowane jest na określony cel w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej. Przeciwnie, warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. kumulatywnej odpowiedzialności z art. 286 § 1 k.k. wymaga wykazania, że w chwili przedkładania pracownikowi banku "sfalszowanego" dokumentu i następnie podpisywania umowy kredytowej, sprawca ten miał jednocześnie zamiar nieuiszczania rat kredytu (por.: Kodeks karny z komentarzem, A. Marek, Dom Wydawniczy ABC, 2005, 2 wydanie, str. 614, Kodeks karny, Część szczególna Tom II komentarz pod redakcją A. Wąska, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2004, str. 871). W niniejszej sprawie, w świetle zebranego materiału dowodowego ustalenia Sądu I instancji nie mogą się ostać. Oczywiście, Sąd odwoławczy nie kwestionuje, iż starając się uzyskać kredyt, zarówno na zakup mieszkania, jak i jego remont oskarżony posłużył się nierzetelnymi dokumentami, które sam wypełnił, a przekazał matce do podpisania i miały one istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, gdyż jednym z warunków udzielenia kredytu hipotecznego, o jaki zwracał się oskarżony, było przedłożenie takiego zaświadczenia. O spełnieniu tego wymogu oskarżony miał przecież świadomość o czym świadczą jego wyjaśnienia, w których wprost wskazuje na rozmowę jego z dyrektorem banku. Niemniej, w takim kształcie wyrok nie może się ostać.

Ponownie procedując w niniejszej sprawie Sąd I instancji obowiązany będzie zrealizować cały proces orzeczniczy i poczynić takie ustalenia faktyczne, które potwierdzą bądź wykluczą zamiar bezpośredni dokonania przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Jeśli zaś Sąd Okręgowy dojdzie do przekonania o sprawstwie i winie oskarżonych, jego obowiązkiem będzie również, a właściwie przede wszystkim, ustalenie czy wszystkie elementy przedmiotowe zdarzenia, w tym cel i sposób działania sprawcy, były objęte jego zamiarem bezpośrednim – kierunkowym, w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej z jakim działał oskarżony w chwili zawarcia przedmiotowych umów kredytowych. Sąd winien starannie i wszechstronnie wyjaśnić podstawy faktyczne i prawne wyroku, unikając przy tym powoływania błędnej, nieznajdującej oparcia w obowiązujących przepisach i ustalonej ich wykładni argumentacji, by umożliwić w przyszłości ewentualną kontrolę instancyjną.

Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżone orzeczenie w całości, albowiem Ł. M. nie uzyskałby przedmiotowych kredytów bez spornych zaświadczeń o zatrudnieniu i uzyskiwanych dochodach, a co za tym idzie powyższe okoliczności miały bezspornie wpływ na czynność sprawczą oskarżonego.

Mankament, którym dotknięty jest zaskarżony wyrok sprawia, że w obecnym kształcie ostać się on nie może. W związku z tym, Sąd odwoławczy, kierując się treścią art. 436 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k., wyrok ten uchylił, a sprawę Ł. M. i K. M. przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

Stanisław Stankiewicz Janusz Jaromin Andrzej Olszewski